

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/6/2016
Identifikačné číslo spisu:	1214213135
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1214213135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Slovenskej technickej univerzity v Bratislave, so sídlom v Bratislave, Vázovova č. 5, zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU DVORECKÝ A BOHUNICKÝ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Lermontovova č. 18, proti žalovanej T.I.E.S., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Technická č. 5, zastúpenej JUDr. Annou Čukanovou, advokátkou v Bratislave, Záhradnícka č. 60, o odstránenie stavby, o návrhu žalovanej na prerušenie konania, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 C 139/2014, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 21. októbra 2015 sp. zn. 2 Co 103/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II uznesením z 20. januára 2015 č. k. 58 C 139/2014-79 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012. Mal za preukázané, že žalobkyňa sa svojou žalobou doručenou súdu prvého stupňa 28.5.2014 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť odstrániť stavbu bez pridelenia súpisného čísla, postavenú na parcele č. XXXXX/XXX zapísanú na liste vlastníctva č. XXXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor pre katastrálne územie J. v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení doručenom súdu 25.11.2014 uviedla, že namieta nedostatok aktívnej legitímácie na strane žalobkyne s ohľadom na súdny spor vedený pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 13 C 165/2012 a zároveň navrhla prerušiť toto konanie až do právoplatného skončenia veci vedenej pod sp. zn. 13 C 165/2012. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012 žalobcovia v 1. až 6. rade sa voči žalovanému (žalobkyňa v tomto konaní) domáhajú okrem iného vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že vlastnícke právo O. G., rod. G., narodený XX.XX.XXXX, vedeného v majetkovej podstate časti "B" pozemnoknižnej vložky č. 5590, pre katastrálne územie I., k časti parcely č. XXXXX/X-roľa vo výmere 52 083 m², zapísanej v majetkovej podstate časti "A" pozemnoknižnej vložky č. 5590, pre katastrálne územie I., ktorá je podľa právneho stavu geometrického plánu č. 16/2013 okrem iných pozemkov vedená aj ako parcela č. XXXXX/XXX-zastavaná plocha vo výmere 1 207 m² (pôvodná parcela registra "C" č. XXXXX/XXX) v prospech Slovenskej technickej univerzity, Vázovova č. 5, Bratislava IČO: 00 397 687, LV č. XXX,

Okres: I. II., Obec: I.-m.č. X., katastrálne územie J., je ku dňu smrti O. G., zomrelého XX.X.XXXX, občana L., naposledy bytom I., zachované, a dňom jeho smrti v uvedenom rozsahu patrí do dedičstva po ňom. Súd prvého stupňa dôvodil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/2012 sa rieši otázka vlastníckeho práva k danému pozemku a táto má význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, predovšetkým vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaná už od počiatku namieta aktívnu legitimáciu žalobkyne v tomto konaní, pričom s touto námietkou sa súd musí riadne zaoberať, a táto sa práve rieši v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/2012. Žalobkyňa preukazuje svoje vlastnícke právo k pozemku listom vlastníctva č. XXX vedenom Okresným úradom I., katastrálny odbor, pre katastrálne územie J. V zmysle § 133 O.s.p. skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz o opaku, má súd za preukázanú dovtedy, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Dôvodom na prerušenie tohto konania teda nie je existencia prekážky, ktorá by bránila postupu súdu, ale vyriešenie otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne uznesením z 21. októbra 2015 sp. zn. 2 Co 103/2015 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalovanej na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012 zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu spisu v prejednávanej veci a z doteraz vykonaného dokazovania nevyplýva potreba prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 C 139/2014, a teda ani podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nevyplýva potreba počkať do vyriešenia (podľa žalovanej a súdu prvého stupňa) základnej otázky v inom súdnom konaní (vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012); v ňom sa neriešia také otázky, ktoré majú, resp. môžu mať, význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. Totiž výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vedených pre okres I. II, Obec I.-m.č. X., katastrálne územie J., v liste vlastníctva č. XXX, je žalobkyňa, sama ich dala do nájmu žalovanej, ktorá ich od žalobkyne, ako vlastníčky aj prijala, užívala. Je notoriou, že list vlastníctva je verejnou listinou, o ktorej platí, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listinu vydal a ak nie je dokázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje (§ 134 O.s.p.). V čase rozhodovania súdu je nepochybne vlastníčkou nehnuteľností žalobkyňa, doteraz opak preukázaný nebol. Sama žalovaná ani nespochybňuje, že pre užívanie nehnuteľností nemá právny dôvod, že by jej v minulosti svedčalo vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam, a tak je irelevantné, ako sa konanie vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012 skončí. Ak žalovaná už v súčasnosti užíva nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, musí ich vydať súčasnemu vlastníkovi. V prípade, že budú žalobcovia v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/2012 úspešní, následne úspešne prebehne dedičské konanie po nebohom O. G., až potom (§ 159, § 170 O.s.p.) pôjde (výlučne len) o vzťah medzi nimi na jednej strane a žalobkyňou, terajšou vlastníčkou, na strane druhej; resp. medzi žalobkyňou a dedičmi poručiteľa. Na veci nič nemení ani prípadná zmena návrhu vo veci vedenej pod sp. zn. 13 C 165/2012. Ďalej odvolací súd uviedol, že v prospech návrhu žalovanej na prerušenie predmetného konania nesvedčí konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 165/2012. V ňom sa totiž po mnohopočetných zmenách návrhu žalobcovia v I. až 6. rade (K. O., U. I., O. W., M. W., Z. Z., A. Z.) domáhajú určenia, že akty vystavené v roku 1945, 1948 a v návrhu presne označené sú absolútne nulité akty, resp. na ich základe právo neexistuje, že nehnuteľnosti vedené v LV č. XXX pre okres I. II, Obec I.-m.č. X., katastrálne územie J. (teda aj parcela č. XXXXX/XXX), boli ku dňu smrti vo vlastníctve O. G. a patria do dedičstva po ňom. Predmetom daného konania, ako je uvedené vyššie, nie je vyriešenie otázky, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci. Odvolací súd uzavrel, že v tomto štádiu konania, aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu, neexistuje prekážka postupu súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 C 139/2014, nie je daná taká skutočnosť, ktorá tvorí zákonom tolerovanú prekážku ďalšieho pokračovania v konaní, a ktorý by odôvodňoval prerušenie konania postupom podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním a žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu na prerušenie konania vyhovieť. V dovolaní uviedla, že odvolacie konanie trpí vadami podľa § 237 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p., že konanie je postihnuté inou vadou v zmysle § 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je

dostatočne odôvodnené a napokon, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Tvrdila, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná na podanie žaloby o odstránenie stavby, pretože dôkazné bremeno o jej vlastníctve k predmetu, na ktorom stojí stavba a ktorú navrhuje odstrániť sa presúva na jej osobu a je to predmetom konania sp. zn. č. 13 C 165/2012. Dedičia v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 165/2012 pred súdom preukazujú aj skutočnosť, že sú to práve oni, ktorí sú právnym nástupcom pôvodného vlastníka predmetu, na ktorom stojí stavba, že žalobkyňa sa jej vlastníčkou nikdy nestala a nie je vlastníčkou tohto pozemku, na ktorom stojí stavba, preto práve toto rozhodnutie bude právne záväzné podľa § 159 ods. 2 O.s.p. a práve toto rozhodnutie vytvorí res iudicata.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepřiznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, znalecovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním žalovanej napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o prerušení (resp. neprerušení) konania, ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania

smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľky o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/, d/, e/ a g/ O.s.p. dovolateľka nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť podaného dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že konanie trpí vadami uvedenými v § 237 ods. 1 písm. b/, c/ a f/ O.s.p.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že žalobkyňa nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, pretože nie je aktívne legitimovaná na podanie žaloby o odstránenie stavby.

Podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Podmienkou, aby niekto mohol byť účastníkom občianskeho súdneho konania je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosťou byť účastníkom konania znamená spôsobilosť subjektu mať procesné práva a povinnosti. Ide teda o procesnú subjektivitu. Občiansky súdny poriadok v § 19 O.s.p. stanovuje, že spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Zákon teda odkazuje na hmotné právo. Vo všetkých občianskoprávných konaniach majú spôsobilosť byť účastníkmi konania tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnu subjektivitu. Spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorými sú združenia fyzických alebo právnických osôb, účelové združenia majetku, jednotky územnej samosprávy a iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon. Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania v zmysle § 19 O.s.p. už opodstatňuje prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Spôsobilosť byť účastníkom konania treba odlišovať od tzv. vecnej legitimácie účastníka - aktívnej, či pasívnej, ktorá je z hľadiska prípustnosti irelevantná. Nemožno nedostatok spôsobilosti byť účastníkom zamieňať nedostatkom vecnej legitimácie účastníka. Nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania má z procesného hľadiska za následok zastavenie konania (§ 103 a § 104 ods. 1 O.s.p.). Vecná legitimácia účastníka konania je otázkou hmotného práva a dôsledkom zistenia jej nedostatku sa prejaví vo výsledku konania zamietnutím návrhu. Nedostatok vecnej legitimácie účastníka nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že Slovenská technická univerzita v Bratislave je verejnou vysokou školou, ktorá bola zriadená zákonom č. 188/1939 Sl.z., a ktorej názov bol zmenený zákonom č. 91/1991 Zb. Podľa zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov sú verejné vysoké školy verejnoprávne a samosprávne inštitúcie. Vysoké školy sú právnické osoby (§ 2 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z.z.). Podľa § 18 Občianskeho zákonníka spôsobilosť na práva a povinnosti majú okrem fyzických osôb aj právnické osoby. Okrem spôsobilosti na práva a povinnosti majú právnické osoby vždy aj spôsobilosť na právne úkony, t. j. vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť nadobúdať práva a povinnosti. Keďže v zmysle § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti je námietka dovolateľky v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v danej veci nedôvodná.

Dovolaateľka ďalej namieta, že žalobkyňa nemala pred súdmi nižšieho stupňa procesnú spôsobilosť a nebola riadne zastúpená.

Od vecnej legitimácie účastníka konania (t. j. od stavu, keď účastník konania nie je subjektom práv alebo povinností v rámci hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok) treba odlišovať spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 19 O.s.p.) a procesnú spôsobilosť (spôsobilosť samostatne konať ako účastník konania § 20 O.s.p.). Nedostatok procesnej spôsobilosti účastníka konania, t. j. spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti bez riadneho zastúpenia je vadou, na ktorú dopadá § 237 ods. 1 písm. c/ O.s.p. K vade takejto povahy však v danom prípade nedošlo. Právnické osoby majú procesnú spôsobilosť bez obmedzenia, preto vo vzťahu k týmto subjektom nemôže vzniknúť jej nedostatok. Právnické osoby konajú prostredníctvom svojich štatutárnych orgánov alebo poverených zamestnancov (viď Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 887). Dovolaateľka preto aj túto vadu konania namieta nedôvodne.

Dovolaateľka napokon tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené a teda je nepreskúmateľné, čo výnimočne môže založiť prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil a akými podstatnými úvahami s a pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ s a s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľky konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

K námietke žalovanej, že v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd uvádza, že pokiaľ k vade tejto povahy došlo (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo atribút uznesenia uvedeného v ustanovení § 239 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej ako neprípustné podľa § 234b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým

rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo. Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t. j. vrátenie trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.